

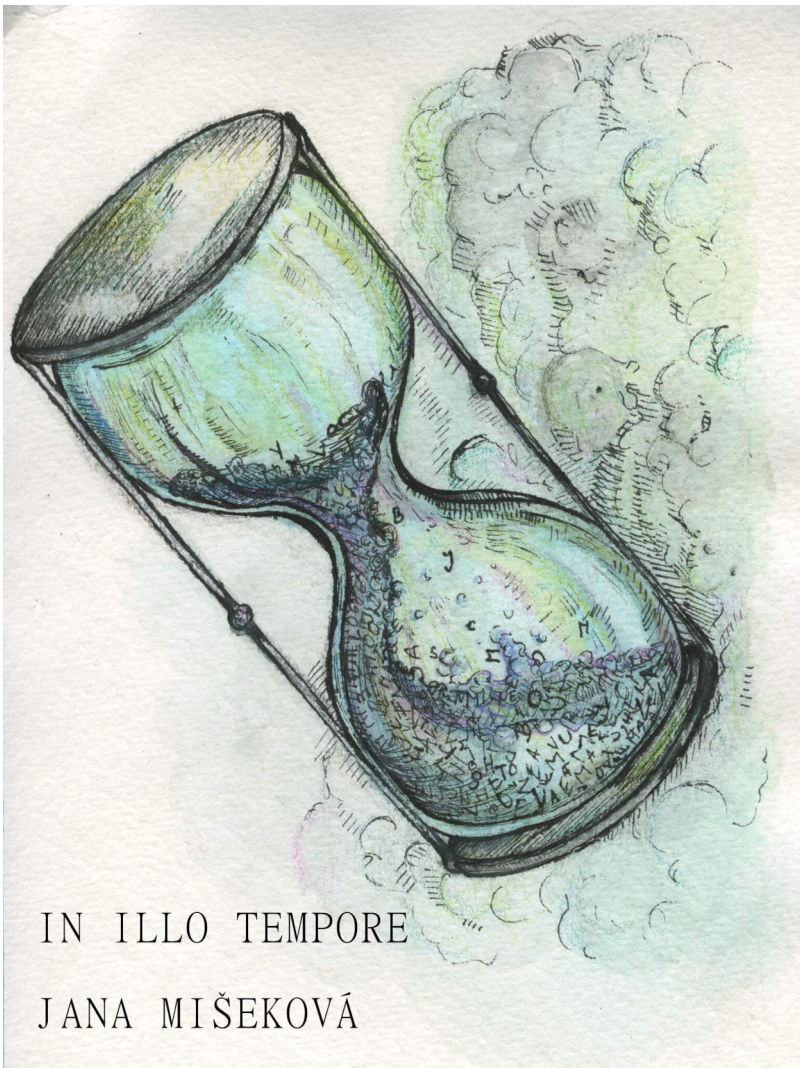
IN ILLO TEMPORE

Jana Mišeková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Jana</u> <u>Mišeková</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Magdaléna</u> <u>Biščová</u>

O knihe

Keď sa Martin Heidegger pýtal načo sú básnici, našiel odpoveď, že básnik je ten, ktorý zakúša v nezdarnom nechránenosti a privádza tak smrteľníkov na stopu bohov, ktorí odišli. Básnik odomyká túto „noc sveta“ tak, že odomyká seba, nahliada aj temno bez nádeje, aby znova zachytil dejúci sa zmysel a odpoveď v tápaní po ňom. Aby pochopil čas tmy ako súčasť svetla a naopak. A načo je nám básnik v tento núdzny čas? „Čas noci sveta je núdzny, pretože je stále núdznejší. Doba už je tak núdzna, že nie je schopná vidieť chýbanie boha ako chýbanie.“

IN ILLO TEMPORE

JANA MIŠEKOVÁ

Obsah

IN ILLO TEMPORE.....	1
O knihe.....	2
Ambivalencia.....	6
Stopy času.....	7
Pokora.....	9
Ako letí dej.....	12
Sila chvíle.....	13
Trpké pričastie.....	14
Skoro.....	15
Keď.....	16
Len.....	17
Míňame.....	18
Nádej na dej.....	19
Posvetská.....	20
Vek času.....	22
Tempo nálad.....	24
Postupnosť.....	26
Keď spí Blanchot.....	29
Tok vety.....	31
Časí sa.....	33
Nepamäť.....	34
Keď sa stane.....	35
Precítiť časosvet.....	37
Sny samé.....	39
Vlna trvá.....	41
Pokým.....	43
Občas.....	44
Naraz.....	46
Pýcha napovie.....	48
V plynutí.....	50
Stred.....	51
Kým je byť.....	52
Reč.....	53
In Illo Tempore.....	54
V dychu týchto viet.....	56

Ambivalencia

korene ducha
miesto v umení
svet akoby
akoby stvorený
volá po cítení
zážitku chvíle

píše minúty
i keď nie sú milé
často núdzne a sivé
divé ambivalencie
o vzniku skladby slov
z chaosu keď stal sa tok
rytmus veršov
znaky dôb
keď v našich dňoch
začal chýbať boh

Kiež žiadnym slovom nespôsobím nijaké zlo !

Stopy času

Dá sa povedať čo bude zajtra?

Je isté čo bolo včera?

Za rohom ktorým čaká

mláka z blata?

Čo dialo sa pred hodinou?

Tak silný je ten tlak mať

život a svet pod kontrolou

Tak silná túžba mať čas

ovládať kam až má zájsť

pohyb

nechať sa ťahať

tlakmi v plynúcich dňoch

ako stopy

kreslené pravidlom

Keď voľnou rukou ťahám

čas nemá pravítko

beriem do úvahy všetko

oslobodená chvíľou

a či strnulo niečo

medzi slovom a činom

Nadalej sa v tom hýbem

len nateraz napíšem:

Nech každý skutok na zemi
každý ako posledný
je blažený nádychom
v stopách mojich písiam
V nich nemeriam
nebudem
nenamerala som
len pozorujem,
že všetko vo mne i nie
je rovnako dôležité
a ničotné tak isto
ako všetko iné
Lebo čas nie je otázka,
ktorú by sme mohli my zodpovedať

Pokora

Povedzte mi niečo,
čo môžem mať navždy a nestratiť
Povedzte mi,
že mi patrí každý nádych
aj keby to bolo ďaleko od pravdy
už viem,
že iba odpútanosť nám dáva silu milovať
a milovať nie je vlastniť

Tak v nezaujatosti
prekračujem beznádeje a zúfalstvá svetskej lásky
áno bývam spútaná
ale len momentami
Tak povedzte mi niečo
čo môžem mať navždy a nestratiť

Napísala som bolesti,
že ju neviem milovať,
tak ako mňa nemilujú tí,
čo nechcú počúvať
keď mi je do plaču
a tvrdia, že chápu lásku
Zarazia do mňa klin strachu
a keď nevedia ho vytiahnuť
tak odchádzajú

Vzťahujem sa k nim
no zostávam omámená sebou
bdiem tak ako sním
a volám vás k sebe
akoby ste nikdy neodišli:
Pokora nikdy nepovstane zo slov,
poučiek, ani kníh
iba z dní
a cítiť iných
Kiež by tak tie vlákna,
ktorými nás spája
mohli zhorieť ako tabak
a ja len odfúknem ten dym

Ako inak vysvetlím
čo nejde vysvetliť?
Veď sa bojím,
keď sa bojíte
Veď padám,
keď sa viníte
a sama
už nie som sebou
Keď ľudská forma pomaly vymizne,
už je len medzipriestor
ako čakáreň
na bolestivé tápanie
výčítiek za zlyhanie

A keď myseľ chvíľou stíchne
a ja tu chvíľu stihnem
vd'aka vám som cestou,
ktorú nechá bolesť
keď zmizne
Ďakujem,
že cítime to isté

Ako letí dej

V záhradách včerajška
v šere ešte drieme,
či s dňom dnes pripláva
záhada

Denne zo strachu vstávam,
či naučia ma počúvať dážd'

Dnes

v pološere oblakov
som, akoby som vedela
a než sa znova spamätám
obloha sa stmieva
a sovy hlásia spánok perám
slovám – slzám – stenám
Tieto malé čiastočky dňa
poletujúc v mojich očiach
vykypujú do sna

Sila chvíle

Mám strach
keď nenávisť vyhráva
Nenávidia iba slabí
tí, ktorí boja sa báť
neveriac, že snád'
dokážu nájsť
domov v slobodách pokoja
zahnať hnev v hmlách
ak svoju myseľ odzbroja
a srdce nepoložia len do boja
za chcenia iných
čo v slabej chvíli
zabudli, že nie sme tak odlišní,
že nie sme iba vinní a nevinní
Ale aj medzi tým
často hmlistý
do očí sype sa nám hnev čistý
ako my soľ do rán blízkym
Často v slabej chvíli,
keď máme byť my tí silní

Trpké pričastie

Pasívne prijímam silokrivky diania
splývam s riadkami
s číslami hodín
Keby sa sama seba zdám ja
ako medzerami času chodím
zabudla by som čo sa mi prisnilo
a to bolí

V sne nás čas nemá
keď duša učí sa lietať
nepodliehajúc telám
nič viac nikdy nechcela
Pričasto o tom spieva
rečou súbežného sveta
Pričasto hľadiac na svet
akoby bola slepá

Skoro

Čiary na ceste miznú do tmy
noc zvádza boj o posledný dotyk
výrazov plynúcich medzi hory
Niet slov tých
čo uzatvoria tento pocit
do formy času
Niet veršov takých
čo pamäťou vyhasnú
Skôr ako každý z nich
uväzním do sveta hlasu
Je niečo ako my
Je čas a ty
keď svet ešte spí
trvalá adresa chvíľ
Skoro sa nám podarí
znova na ňu doraziť

Ked'

Budík odrátava rána
chvíle pre radosti i straty
čas súženia tela, zmeny, čas na hriechy
Nalaďujem šum
šumenie sveta
Ked' park hladké povetrie spieva
hmla zastiera úbytok hviezd
nezbieha z cesty
a priťahuje ďalšie svety
tmavé neobozretné
hravo rozpínavé
opojné ako letný deň
Ked' zatrasú nami otrasy
už znova nič
len otázky a odkazy
nutná viera v smrť
zvláštna záľuba pre frázy
Hmla je prázdno
ked' plynúce nemožno zachytiť do plna
napiť sa dňa do dna
žiť do úplna
ked' stále ešte netušíme
ako blízko je nám sloboda

Len

Pondelok

Utorok

Streda

Štvrtok

Niekoľko štvrtkov

Niekoľko cigaretových papierikov

Niekoľko kníh

Niekoľko spisov

Rátame sa na dni

Mysel' na týždne

Pamäť na roky

a plynieme

Ľahko

Ťažko

Nikdy nie nijak

vždy nejako

Nikdy nie nič

vždy niečo

Míname

Deň ako minúta minutý
Ako rýchlo pominul ľútostný
kiež by chvíľu dal ešte radosti
nelipnú, plynú naše životy
a my?
Chceme si vybrať čo cítiť

V chvíli,
ty čo čerpáš silu z môjho smútku
v zapadajúcich hviezdach vidíš deň
v ľahkých viečkach cítiš sen
prepadám ďalej tomu, že si tieň
mrak čo visí nad
hlavami čo túži stať
potope ich trápenia sa smiať
Pomiň!
Pomiň ako deň!
Odíd' keď pociťujem!

Nádej na dej

Cez oblaky presvitli nové otázky

Nové lúče očakávania

Nové predstavy o dani

V listoch vetra

V zašumení sveta

Nový nádych nech zaspieva

Čo bude?

V nových krokoch húpe sa

Smerom k nebesám

Veď ak

otvorí dvere jeden úsmev

jedna veta

prečo cezeň denne nehľadieť na priepasť

čo fiktívne delí

muža od ženy

od dospelého dieťa

od človeka zviera

Čo nás a nie len mňa

oddeľuje od cítenia?

Láska nie je slovo

Láska je veta sveta

Láska je svet pre nás

Posvetská

Pričasto prázdno tým časom
naplniť obsah do formy
Pátos rituálov
nateraz stratili zmysel ich úkony
a v nich
topí sa podstata dejov
Ako zovšednie dychov deň
čo kedysi svätzil našu zem
ako súčasť bežného
rutinného
pohybu – tanca
sprchy – očisty
spevu – hrania
odovzdania
dychu
Ako pľúca naplniť bez nádychu?
Prázdno v rukách nás dvoch
je sveta dej
a v ňom hlasno
nevieme čo nebude
ale jasno v tom, čo ubudne
ak naše dlane
príliš sebou spútané
zabudnú hľadieť na deň

Vek času

Z ticha rána zotrel žiaľ
tajomný okraj
Hnev napísal ďalšiu báj
ťahajúc do obáv
družku svetla
Len dažďa opar
a odznova
je hmla

Ničivá prítomnosť ako dar
plávajúc hore znak
vo vlnách
bez obáv
bez vízie pokoja
bez citu domova
Hnev zbroj svoju má
No čo ak
utopí sa vo víre dychu
v páse zakrytom stuhou
ukryje dýku
a na chvíľku
v poloľahu ťažkých oblakov
ukryje pýchu
Potom vzlietne

presiaknutý tieňmi
Čo ak zostanú navždy na tom istom mieste
lebo svetla deň a čas nepohli sa
Je hmla
odznova

Tempo nálad

Každá poloha života
v nálade svojej sa motá
a zaujme nás
tak,
akoby sama svetom bola

V kolobehoch týchto polosvetov,
deň s nocou sa objíma
v dni idú za svetlom
v noci tma ich schytí zas

Aký život dýchava
v týchto našich dejinách?
Pevne zviazaných každou mierou
čo určuje dej našich smerov
Kam budeme sa upínať?

Nálada v našich dolinách
skoro svetlo polotieňov
držiac naše ľavé rameno
diktuje rytmus v tichých hodinách
našepkáva hrdým nám
ako byť či nebyť sám
kedy byť či nebyť hrdina

Postupnosť

Ostrím si hrany nelútosti
do stratena
aby nebolo vidno,
že nejaké mám

Lútosť nie je súcit
no ja sem tam
prepadám myšlienkam,
že každý potrebuje
byť načas tyran
načas obeťou
mať moc i bez moci
stáť sám pred sebou

Tak ostrím si rany obeťou
a hádam,
že moc je sila byť
ale pokora sila prežiť
a prijať,
že i v tých chvíľach
kedy bývam necitlivá
cítim strach
tlak - rovnaký príval,
ktorý ma rozkýva
a odokrýva
čo duša v hĺbke skryla
no zároveň učí ma
otočiť sa
nestáť
padáť
hľadiet' k tak prostým veciam,
v ktorých vidím svet sa skrývať
a ako sa dáva
raz chrbtom
raz čelom
raz ruku podáva
no v jeho dlaniach
sa odrážam ja

Ked' spí Blanchot

Noc patrí svetu
ja patrím spánku
no nevzdávam sa dňa
Ked' však spánok zavolá
na to čaro sna
ako činnosť ktorá
sľubuje mi úsvit
a čírosť
tak hľadám dôvod sa zobudiť

Spánok dáva inak byť
núka nachvíľu sa vzdialiť
cez trhlinu vašich tvárí
zabudnúť ich výrazy
minúty čo stáli
v nekonečnom dni
Až do prebudenia
nekonečná
rozptýlená
sprítomňujem noc
aj keď plačem zo sna
aj keď v ňom nahá som
a chodím bosá
nebojím sa zostať

Noc má
sen
toho bdélého posla
ktorý berie ducha hmote dňa
ktorý prinavracia ku hviezdám
moje snívajúce nahé srdce

Tok vety

Začarované listy sa hýbu,
vzduch máva im konármi.

Ako fauni keď chytia lýru,

oprieť sa do vetra,

nech ľútosti odídu

do víru, niekam

nech strachy odletia.

Prosím len o chvíľu

diania čo zmysel má,

ako slová spreď činu

čo bodli posvätné väzby,

keď hľadali príčinu

zmätenia zo sveta.

Len prázdno na teraz,

tak ľahučko ľahké

jemné ako súvetia,

čo spievali o láske

bratom, matkám, sestrám.

Kiež tak viem,

sklamanie zo seba

ďalej niesť na perách

a nič nepovedať.

Neochorieť len tak

bez pochopenia.

Ako ľahko zabudnúť žiť život,
ako ťažko keď je srdcu clivo
a pľúca vo vzlykoch
dýchajú tak plytko.
Keď oťažší zátylok
a my pokorne skláňame sa v ticho.
V tej tme tichosti prázdna nás nevyruší nikto.
V zlatom prachu posvätných chvíľok
týchto
tečie nami život.

Časí sa

Znova vidím tváre ľudí
cítim život
húfy holubov v parku
poletujú perá
hľadajúce hniezda
oranžové hradby s rozlukou k slnku
nápev dovidenia
v tom prísľube je nádej

Znova vítam tváre ľudí
chýbal mi ich údiv
údiv, ktorý v nás cit budí
tiché gestá,
ktoré pravda plodí
z úsmevu

Trnava – mozaika sveta
znova som tvoje dieťa
život znova tebou lieta
nech jeho pohyb už neminie ťa!

Nepamäť

Presiahol ma stret s búrkou

nulový stupeň sna

čelom krupobitiu

ktoré bije moju tvár

Takú silu má

až poľaviť sa zdá

ako možnosť jediná

pre zore tohto dňa

Keď vietor zafúka

strom listy rozohrá

nie je nič tak ťažké ako my

pod náporom svojho sna

nie je nič tak ľahké ako my

keď lákame sa odovzdať

a nepamätať až pokým

chvíľa svoj tón dohrá

Keď sa stane

Keď začne život bolieť
strácame vieru
či hory vyrastú z hmly
či zvon ďalší deň odzvoní
či vo svete sú takí ako my
v trápení

Keď spálime si ruku
strácame nádej
či nás život pohne ďalej
či spev vtákov ešte zaznie
či dýcha pre pokoj náš priateľ
či boh neuväznil bolesť v čase
kedy prišla na svet

Keď neprichádza úľava
hľadáme boha
lebo slová stiahnutého srdca
sú slová strachu

Keď sa stane
čosi v pohľade
čo nenávratne sklame
naše duše boľavé

hľadáme postavu zo svetla,
ktorá podáva nám ruku do tmy
a miluje nás
chápe naše zloby
slabosti i stony
v očiach boha sme vraj všetci dobrí

Precítiť časosvet

Slová odomkli
čo svet schoval
keď sme hľadájúc útechu
milovali predstavu
keď sme príliš slabí pre pravdu
zabudli,
že rozum je len ostrov
v nekonečnom mori
Keď sme zabudli
na gesto odovzdania
činy štedrosti
a humor:
úsmev ako dielo,
ktoré zažne svetlo

Zabudli sme let vtákov
priestor medzi oblakmi
a hlboké diery zeme
Medzi nimi
tam niekde v strede
sme
a vyberáme si putá
zabúdame sa odpútať
a vábiť ducha

aby pristúpil ku nám
Zabudli sme,
že slová sú tu aby odomkli
čo svet nám schoval

Sny samé

Zadymila som strechu
plynúcimi snami
V nich píšem po kriede tabulami
básne, v ktorých
ľudskosť zostáva s nami,
a že vidím viac lásky,
že cítim slová
a nestrácam ich
sú slobodné ako nádych

Zvuky z parku patria neznámym
poznám ich diaľky
Stratili sa davy
čo kričia nenávisť
Cítiť viac úľavy
a blízkosť plynie našimi srdcami
Tak taví ľad
a stráca tváre čo smútia
Lietajú vtáci
a voda je všade čistá
život ako kryštál
žiadne stromy nevyťali
dožívajú svoje dni s nami
a medzi ich listami

tak blízko svet zdá sa mi
hlboký a krásny
plný v údive pokojných chvíľ,
ktoré ustáli
stratenú núdzu

Tak je to s nami
Tak je to so snami

Vlna trvá

Plynie plač
z plných očí
ale
nezjavuje sa
uväznený
medzi srdcom a hrdlom
lebo nie je dosť radosti na slová
keďže nejaký môj pocit sa znova
zamotal
v cudzích stopách
a nekričí
je tichý

Tak bezmenná
nateraz sa norím v medzerách
tie tancujú medzi tieňmi
tápam ako v spomienkach
nepatria mi svety
a predsa bolí
ich v sebe nájsť
nemajú mená
a predsa
plynú mojou mysl'ou
ako more v svojich riekach

kiež tak
zdvihne vzduch perá
na našich strechách
a ramená ovinú
zem celého sveta
keď vlní sa hruďou plač
cítiť je myslieť naopak

Pokým

Ešte sme
asi nestrávili dosť času samy
Nevieme
nájsť hady neviditeľné,
pre ktoré stále viac svet tvoria dohady
než pravdy
Ešte sme
nestrávili dosť času vedou,
aby mohla duša vykročiť naším smerom

Pokým na pokyn strachu
bude sa srdce naďalej báť
zdanlivo strnieme
no skutočne strhne nás vír času
v ňom utopí sa ozvena vnútorného hlasu
a duša naša bude nadarmo bažiť po krídlach,
ktoré tak zdarne pristihla nám vystrašená chvíľa

Pokým sa ďalej budeme báť dvíhať
tvár k prázdnu hľadajúcemu výraz
upadneme do doby,
ktorá zrkadlí nás

Občas

Strnulí hrôzou
zatvárame oči
pred vlastnou zbabelosťou

Áno

sme aj zbabelí

Občas

občas sme prikrátki

občas príliš zasnení

Ako básniť v núdzny ten čas

víno piť

aby mohli sme chlieb povedať

Občas naraz

už na začiatku

byť odpoveďou na modlitbu svetu

nedusiť sa v hriechu

neodolať úprimnému smiechu

V ťažobe týchto dní

čo rukami tečú

ešte jeden list

ešte jednu vetu

aby sme vdýchli vieru

kde nádej ju skryla nemú

lebo slovo je súhlas

popis

polemika

zajatie

Naraz

Začo žiť
v žilách týchto chvíľ
v čase,
ktorí bude biť a bil
na srdce aby ho prebudil
keď zasypané kamením
zabudlo cestu

Náraz sveta prajem tvojemu svetu
aby prosba o mier
prestúpila každú
i nevy povedanú vetu

Naraz
strať dôležitosť
i seba
Naraz
neprestajnosť síl
čo ti povedia,
že je treba
za činy sa zodpovedať
smrti sa nebáť
a využiť jej rád
vysoký násyp debát

opevnenia tela
Sme deti kameňa
nie kmeňa
spadavé pády
zákony deja

Pýcha napovie

Hanbím sa písať o smútku
z toho, že niečo nemám,
že nie je podľa mojich predstáv
lebo tak úpenlivo utekám
verím, že unikám telám
čo mi nohy stačia,
čo nestačí mne
a tá krkavčia láska
ku všetkému
čo vo vývine
nevie ihneď byť tým, čím je
tak napodobňuje
závidí a šíri hnev
no ja vidím len
ako ublíži mne
ak vôbec viem
celistvosť cez svetlo a tieň
jemnosť a krehkosť tých zmien,
do ktorých vedú premeny mien
udupať do hlíny
Roztočiť sa im na bruchu
a potom pustiť ich,
hodiť čo najďalej od pýchy
Princezná pýcha čo s nimi?

V plynutí

Obraz
s niekoľkými vrstvami chvíle
chce dosiahnuť večnosť
zatiaľ čo ona uteká
zradená odhalením

Ešte jej svet mohol
toľko toho povedať
a teraz
v slovách zastavená
mýli sa
vo svojom zlyhaní
míňa sa
s cudzími chvíľami
aby sa našla taká, aká má byť

V ráme chvíľa
zo zachytených dianií
vytrhnutá zo všedných čakanií
čo zrýchliť čas jej pomáhali
Už nezostarne vo večnosti
navždy bude
sama už niečo vraví

Stred

Báseň povedz niečo viac,
o tom, ako nás stráca čas,
čo dokázal by vziať
nekonečno z večna.
Ako ovláda nás?
Ja presvedčená
dokráčať ku hviezdám,
ku snom bez tela,
bez reklám,
čo súc len klam.
Im práši sa z úst
sťahujúc ramená v krč:
čo všetko môžeme mať a nemáme.
Čím všetkým budeme lepší oklame,
bez čoho životy sú márne,
ponúkajú nám žiť len v predstave.

Nepravé, neľavé
nepoznajúc svoj stred,
pravý zoznam viet,
čo prežíva nás,
čo silný má hlas,
čo prekoná čas!?

Kým je byť

Kým sa minú slová
chcela by som zdolať
svoju úzkosť z času
Kým živé vety nevyhasnú
pocítiť silu ich hlasu
v tichu
neniesť sveta váhu

Kým sa minú slová
chcela by som dodať,
že nebyť neznamená spásu
len nezabudnúť života dráhu
nemať kľúče
nemať mapu
ako vyhýbať sa strachu

Kým sa minie čas,
ktorý míňa nás
zväčšia sa medzery listov
Len stromov nech pribúda,
pokým duše splynú nám
vo večných púštnych dunách,
pokým byť
znamená dúfať

Reč

Až hrdlo vlčie stíši mesta čas
v hodinách presype, čo deje sa v nás
do zrnka piesku zachytí sa čas
čo potom hodná reč nás bude stáť?

Čas, večnosť, dejinnosť a snád'
mýtus, čo drámu dokáže zahrať
Báseň už nepatrí do našich záhrad
keď vlci vyjú,
poézia na hrad!

In Illo Tempore

Vek času

Len Sny samé

Tempo nálad

Ambivalencia

Nepamäť

V náraze

Keď Míňame

Stred

Postupnosť

a Trpké príčastie

Občas

Keď sa stane

z Toku vety

Skoro Posvetská reč

Precítíme časosvet

a Ako letí dej

Pokým

Pokora

a Sila chvíle

Pýcha
V dychu týchto viet
Časí sa a Stopám času napovie
Kým je byť
Keď Blanchot spí
a Nádej na dej
Trvá v plynutí

Keď sa ešte časopočet nemeral ručičkami hodín, bol podstatou pozornosti voči plynutiu sveta. Človek prežíval čas vo svojom vnútri a tak dával pozornosť a teda intenzitu rôznym aspektom samého seba. Čas nebol vonkajší a človek choval úctu k plynutiu. Preto sa hovorí, že ľudia stáli k prichádzajúcemu času čelom. Dnes sa človek stavia čelom k času, ktorý od neho odchádza, trpí pohľadom na každodennosť. Ak to chce zmeniť, musí prestať plyvať okamihmi a netlačiť sa prostredníctvom nich dopredu, nezrýchľovať, nemiňať, nenaháňať. Zastaviť každodennú scénu i drámu, pozorovať myšlienky. A ak si nebude vedieť poradiť, na okamih sa stiahne, nechá svoju myseľ blúdiť tichom, bude hľadiť na myšlienky ako na mraky, uvoľní kontrolu mysle. Len vtedy sa času postaví čelom, on sa znova stane jeho priateľom a v tichom plynutí piesňou ho opäť naplní súzvuk.

V dychu týchto viet

každá báseň začína tichom
a tichom končí
no vnútri
nech zahrní
ako blesky
v lete

Keď oslepí i rozjasní
zasiahne i ul'aví
srdce
rozbúcha i uvoľní
a ak šťastím vie zasmiať sa
je ako dym v dažďových kvapkách

Každá báseň je srdce na dlani
môže byť múdre a smie nás i udrieť
do trhlín ktoré
nechceme uzrieť
No ak už vopred zľakli sme spoved'
slov ako lúče
nech dažde púštné
nie sú len pusté
dajme im uzrieť

Každá báseň začína tichom
a tichom končí
Ak dáme jej len trochu z našich očí
natol'ko čo búrkou hora onemená
hmla jej odletí tam,
kam príde ďalšia
čo konca ešte nemá